

Štvrtok 11. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na štvrtok 11.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: sila dobra
vo svete; modlitba a svätosť;
dosiahnuť Otca skrze Krista.

20.06.2024

„TAK BOL OSLÁVENÝ Eliáš svojimi
zázrakmi! Ktože by sa mohol
podobne tebe chváliť? Blahoslavení,
ktorí ťa videli a ktorých si vyznačil
svojím priateľstvom“ (Sir 48, 4.11). V
knihe Sirachovcovej sa spieva chvála
Eliášovi: bol to „prorok ako oheň,

jeho slovo blčalo ohňom sťa fakľa“ (Sir 48, 1); a tiež prorokovi Elizeovi, lebo „Eliáša zakryla víchrica, Elizeus dostal celého jeho ducha: v svojom živote sa nebál vladára ani násilím ho nepremohol nik. Nič mu nebolo nemožné: i jeho mŕtve telo ukázalo vôľu prorockú. Za života konal mnohé divy, ale aj mŕtvy ešte konal podivuhodné činy“ (Sir 48, 13-15).

Zoči-voči takýmto oslnivým príkladom by sme si mohli myslieť, že skutočná svätosť je vzdialený ideál, nedostupný pre obyčajných ľudí. Tá istá kniha Písma však jasne potvrdzuje, že „aj my určite dosiahneme život“ (Sir 48, 12): budeme mať ten nadprirodzený život, ten Boží život, ktorý je svätosťou. Od svätého Josemaríu sa dozvedáme práve to, že „svätosť je hlboký kontakt s Bohom: je to spriatenie sa s Bohom, nechať pôsobiť Druhého, jediného, ktorý

môže skutočne urobiť tento svet dobrým a šťastným. Keď Josemaría Escrivá hovorí o tom, že všetci ľudia sú povolaní byť svätými,“ povedal vtedajší kardinál Ratzinger, „zdá sa mi, že v hĺbke duše sa odvoláva na svoju osobnú skúsenosť, pretože nikdy nerobil neuveriteľné veci sám od seba, ale jednoducho nechal pôsobiť Boha. A tak sa zrodila veľká obnova, sila dobra vo svete, aj keď všetky ľudské slabosti zostávajú prítomné“^[1].

Z Božej milosti je každý z nás súčasťou tejto „veľkej obnovy“, tejto „sily dobra vo svete“: sme povolaní byť svätými v bežnom živote, ale svätými na oltári.

BOH CHCE cez nás robiť veľké veci. Preto nás len žiada, aby sme sa „s nežnosťou milujúcich“^[2] starali o

naše spojenie s ním. A tajomstvom, ako udržať pri živote tento vzťah, v ktorom sa utužuje naša svätosť, je modlitba. „Svätý je človek s modlitebným duchom, ktorý potrebuje komunikovať s Bohom (...). Neverím vo svätosť bez modlitby (...). Tá nie je určená len niekoľkým privilegovaným, ale všetkým, pretože všetci potrebujeme toto ticho preniknuté adorovanou prítomnosťou. Dôverná modlitba je reakciou srdca, ktoré sa otvára Bohu tvárou v tvár, kde umlkajú všetky reči, aby počúvalo jemný hlas Pána, ktorý zaznieva v tichu. V tomto tichu je možné vo svetle Ducha rozoznať cesty svätosti, ktoré nám Pán navrhuje“^[3].

Ježiš nás presne učí, ako vyzerá modlitba, ktorá sa páči Bohu: „Keď sa modlíte, nehovorte veľa ako pohanovia. Myslia si, že budú vypočutí pre svoju mnohovravnosť. Nenapodobňujte ich; veď váš Otec vie, čo potrebujete,

prv ako by ste ho prosili. Vy sa budete modliť takto:...“ (Mt 6, 7-9); a Ježiš nás učí slovám modlitby Otče náš, „súhrnu celého evanjelia“^[4] a „srdcu Svätého písma“^[5]. „Nedeľná modlitba je najdokonalejšia z modlitieb,“ učí svätý Tomáš Akvinský. „(...) V nej prosíme nielen o všetko, po čom môžeme oprávnenene túžiť, ale aj podľa poradia, v akom by sme to mali chcieť. Táto modlitba nás teda nielen učí prosiť, ale aj napĺňa celú našu citovú oblasť“^[6].

Ježiš chce, aby sme veľmi silno pocítili silu nášho synovstva, aká veľká je láska Boha Otca ku každému z nás. Preto nás povzbudzuje, aby sme sa obracali na Boha s dôverou detí: živé vedomie nášho synovstva nás robí bezpečnými za každých okolností a umožňuje nám pustiť sa do dobrodružstva.

„TVOJ ŽIVOT,“ povedal svätý Josemaría, „by mal byť neustálou modlitbou, nikdy nekončiacim rozhovorom s Pánom: či sú veci príjemné alebo nepríjemné, ľahké či ťažké, všedné alebo mimoriadne... Vždy a ihneď ti musí prísť na myseľ rozhovor s tvojím Bohom Otcom, hľadajúc ho v strede svojej duše“^[7].

Ak niekedy nevieme, kde začať, môže nám pomôcť myšlienka, že k Bohu Otcovi prichádzame vždy v spojení s Ježišom Kristom, skrze neho a v ňom. Naša modlitba teda môže spočívať v jednoduchom opakovaní Ježišovho mena: „Vzývanie Ježišovho svätého mena je najjednoduchšou cestou ustavičnej modlitby,“ hovorí nám Katechizmus. „Ak ho pozorné srdce pokorne často opakuje, toto vzývanie sa nerozptyľuje v *mnohovravnosti*, ale zachováva slovo a s vytrvalosťou prináša úrodu. Toto vzývanie je možné v *každom* čase, lebo nie je zamestnaním popri inom, ale je

jediným zamestnaním, totiž milovaním Boha, ktorý v Ježišovi Kristovi oživuje a pretvára každú činnosť“^[8].

Vzývať Ježišovo meno, opakovať ho, vychutnávať ho, je krásna a jednoduchá modlitba, ktorá má netušenú silu. Preto nás svätý Josemaría povzbudzuje: „Zbav sa strachu osloviť Pána jeho menom — Ježiš — a povedať mu, že ho miluješ“^[9]. Svätá Mária bola prvá, ktorej bolo oznámené meno Ježiš, a od tej chvíle, keď začala nosiť svojho Syna v lone, ho opakovala s nekonečnou láskou, pretože všetko nosila vo svojom srdci (porov. Lk 2, 19).

^[1] Joseph Ratzinger, *Dejar obrar a Dios*, en L'Osservatore Romano, 6-X-2002.

[2] Fernando Ocáriz, *Pastiersky list*, 14-II-2017, bod 30.

[3] František, *Gaudete et exsultate*, body 147-149.

[4] Tertulianus, *De oratione*, 1, 6.

[5] *Katechizmus Katolíckej Cirkvi*, bod 2762.

[6] Svätý Tomáš Akvinský, *Summa theologiae*, II-II, q. 83, a. 9.

[7] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 538.

[8] *Katechizmus Katolíckej Cirkvi*, bod 2668.

[9] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 303.